

תל"אביב, זר מכבי תל"אביב, זר הפועל באר"שבע, זר עיריית חיפה ועוד עשרות רבות של זרים הונחו והועמדו על קיברו של רן. המישפחה אוספת עצמה בשארית כוחותיה ויוצאת מבית העלמין לבית שבמעלה הכרמל. עשרות אוהדים ממשיכים לנהור לבית הקברות. שלוש נשים קשישות מגיעות לקראת חשי" כה. בידן זר פירחייבר. הן באו להפרד. רבים מסרבים לעזוב את הקבר. ילדות צעירות בגינס וטריקו בוכות על תל" הורים העצום.

חלל עמוק. מסלון מישפחת רן נשקף לו הים. השמש החלה כבר לצבוע את השמים באדום וסגול. אט אט היא נעלמת באופקו של הים התיכון. דימדומים. רוח קלילה עולה מן הים. אל הבית ממשיכים להגיע המנחמים.

גלית בת ה-19 וחצי מחבקת את האח שולי והאחות מירב. "אבי כליכך אהב את שולי", היא מספרת, ושולי העריץ את אבי.

"כמשך הזמן למדתי לאהוב כדורגל. בהתחלה לא כליכך אהבתי את המישחק הזה. אבל לא הלכתי עם אבי בגלל זה שהוא שוער כדורגל מפורסם ומוכשר.

"דרכו למדתי לאהוב את הכדורגל. אהבתי אותו, את אבי רן שלי. בדרך כלל נסעתי למישחקי חוץ של מכבי, רק למישחקים חשובים. עם נבחרת ישראל או מישחקי גביע.

"אבי כליכך אהב לצחוק ולשמוח, אומרת גלית, כשהיא מנסה לשמור על איפוק. חברה במדים מגיעה. גלית נשברת. בכי תמרורים קורע את חדרו של אבי. חבריו השחקנים מצטרפים לבכי, שהופך למקהלה עצומה. יללות חרישיות בוקעות מכל חדרי הבית.

גלית ממשיכה: "אתמול, רק אתמול עוד ישבנו ביחד על החוף וכליכך נהנינו. אבי נכנס למים. אני נשאיתי לבד וחכייתי לו. פיתאום הגיעה המישטרה וסיפרו שאיזה ילד נפצע מפגיעה של סירת-מירוץ. אחר כך הגיעה השמועה שהפצוע הוא כעצם אבי.

"גיר כא לספר לי שאבי נהרג. אני

סכיב הקבר הרענן ניצבת המישר פחה. מסביבה מעגלים הולכים ומתרחבים של אנשי עיר-הכרמל. לרגע נראה כאילו העיר חיפה נסגרה. כתריסקס וחנויות ננעלו לשעה קלה. חיילים במדים, זקנים וילדים מצטופפים סביב הקבר הטרי. זר אוהדי בית"ר ירושלים, זר חוג אוהדי מכבי חיפה בעכו, זר שימשון

לאיצטדיון בקריית-אליעזר. תחילה כשוער-מישנה, ואט-אט מצא את מקומו כשוער הראשון של מכבי חיפה, שוער נבחרת-ישראל ומי שקבוצות ב" חוץ-לארץ מבקשות אותו כשערן. ככביש המוביל לבית-הקברות בכי פר סמיר צפוף. אוטובוסים עמוסים באוהדי הקבוצה ועשרות מכוניות פר-טיות יוצרים שרייה ארוכה של מלווים.

גלית עטיה, חברתו החיילת, בת ה-19. של אבי, בכתה במשך כל מסע ההלוויה ומילמלה שאינה מאמינה שאבי שלה איננו. לפני ההלוויה שכבה גלית על הספה בביתו של אבי - ומיררה בבכי.

"אני רוצה למות!" צעקה החיילת גלית עטיה, חברתו של אבי. היא היתה עימו בטיול ה"טראגי לכינרת. שם ישבה על החוף כשאבי יצא בדרכו האחרונה לים.

החבר הכי קרוב שלו. הוא מעולם לא דיבר בישיבות-שחקנים, לא השוויץ, אבל היה בעל כושר-מנהיגות. הנהיג את כל הקו האחורי במיגרש. יצר סטני-דרטים חדשים של שוער, שוער שהוא שחקן-שדה נוסף.

"כשהיה אבי מקבל גול הוא היה יורק, כועט בדשא, מפנים את הכאב. אחר כך היה עולה לחדר-ההלבשה, מתחבק עם השחקנים ומבקש לשכוח את העניין.

"כשהיינו הולכים למיסעדות היה תמיד זמין לבכות על האש. צנוע כזה. נחבא אל הכלים. אבירה לכולנו."

גיר קלינגר מבקש ממעיין לברר איפא נמצאת השרשרת של אבי. שרשרת-זהב ועליה תליון בעל הסיפרה 1. השרשרת נקרעה כתאונה. גיר מבקש, מתחנן, דורש כי השרשרת תינתן לו כמוזכרת מאבי.

מעייין מבטיח שיהיה בסדר. והוא יורע כמה תודקק עכשיו הקבוצה לכך שהכל אצלה יהיה בסדר.

רזנית אנטלר

זעקה כפולה שני מלווים, בחור ובחורה, בהלווייתו של אבי. למטה משמאל: קיברו הטרי של אבי שעליו הוערמו עשרות זרים מקבוצות כדורגל רבות ואוהדים מכל רחבי הארץ.

מתארת לעצמי כמה קשה היה לו להגיד לי רברים אלה. שעות ישבנו אחר כך במישטרת טבריה. כל הזמן אמרו לנו: עוד מעט יבוא קצין תורן, רופא תורן, רופא הקבוצה. איזו בירוקרטיה מעצבנת! זה נפל עליי ללא כל אוהרה מוקדמת. אבל החברים כאן מסכיב עוזרים להתגבר.

כל מה שאפשר להגיד טוב על בן אדם, אפשר להגיד על אבי. אני יודעת שאחרי שאנשים מתים מספרים עליהם רק דברים טובים. אבל, במקרה של אבי פשוט אין ברירה. אין משוה אחר להגיד עליו.

"פיתאום, בדקה, אבי איננו. אני לא מאמינה!"

יעקב מעייין, מנהל הקבוצה, מנסה להרגיע את חברתו שחקנית הבוכיים. "אבי השאיר חלל עמוק בקבוצה", הוא אומר. "היתה תחרות בין השחקנים מי

סלקטר הכדורגלן משה סלקטר ישב בחדר המדרגות בכניסה לבית מישפחת רן ושלה מבט בוהה באוויר. מותו של רן השכיח את מרשת הנסיעות של עסקני הקבוצה והכל ניחמו את הכל.

